

МІСТО НА ГОРІ

№6 (58) 2014

ХРИСТИЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сковатися місто, що стоїть на верховині гори»

(Євангеліє від Матвія 5:14)

ПОРЯТУНОК ВІД САМОТНОСТІ

Роман ФАЙНІЦЬКИЙ, м. Тернопіль

Від народження кожне немовля перебуває під захистом та опікою батьків. Вони є опорою, на яку завжди можна і хочеться покластися. Та приходить час, коли діти дорослішають і покидають отчий дім. Ніби надувні кульки, випущені з міцних рук, зді-

ймаються високо в небо і нестимно віддаляються від земної твердині. Там, на своїх хлібах, разом із самостійністю та незалежністю приходить туманне, розсіяне відчуття самотності. Навіть ті, що вже давно самі здобули звання отця-неньки, час від часу можуть відчувати себе всіма покинутими і беззахисними сирота-

ми. Таке стається через відсутність розуміння, підтримки, уваги з боку оточуючих. Адже кожна, хай і старша людина в певних ситуаціях прагне за кимось сковатися, комусь пожалітись та до когось прихилитися. У нас завжди є потреба в тому, щоб хтось обійняв і вислухав, дав пораду, захистив, можливо, навіть взяв за руку та допоміг перейти через життєві труднощі. Правда, дорослі навчилися свою одинокість маскувати, зіплюючи зуби, самим долати переважоди і вдавати, що все нормально. Насправді ж знемагають від безсилля, потребують надійного заступника та потайки линуть у далеке дитинство, наповнене материнським піклуванням, турботливою співучастию та повсякчасною готовністю прийти на допомогу. Тому можна впевнено сказати, що і в зрілому віці ми також потребуємо батьківства.

Про це чітко і зрозуміло написано в путівнику нашого життя – Біблії. Напередодні Пасхи і Свого розп'яття Господь під час таємної вечері попередив своїх учнів про те, що скоро покине їх. Від почутого послідовники Христа дуже засмутились. Дізналися, що Пастир піде від них, вони відчули себе вкрай розгублено. Адже провівши три роки пліч-о-пліч з Ісусом, апостоли знайшли в Ньому Того, з Ким можна впевнено крокувати життям, не боячись завтрашнього дня. Весь цей час вони наче були в

команді з багаторазовим чемпіоном світу. Тому переконання у нездоланності, безмежній силі кожного гравця та впевненість у перемозі зростала в геометричній прогресі...

Та Божий Син поспішив підбадьорити і заспокоїти Своїх духовних дітей словами: «Я не залишу вас сиротами». Проте зі Святого Писання можна довідатись, наприклад, про батьків Івана та Якова, тещу Петра і зробити висновок, що перші християни зовсім не були одинаками. Та Ісус все-таки вважав, що без Нього вони зостануться сиротами. Він визнав своїх учнів за дітей, які у присутності батьків відважні та сповнені віри в свої сили, а наодинці стають переляканими і безпорадними. Тому Господь запевнив Своїх послідовників, що на Його місце приде Інший, Який перебуватиме з ними завжди, – Святий Дух. Кожному Він подарує батьківську любов і турботу, захист і розуміння, рішучість і сміливість. Разом зі Святым Духом усякий миттєво потрапить до складу команди Чемпіона світу.

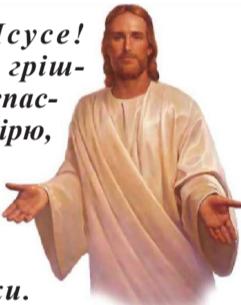
Як тоді, так і тепер Господь бачить у наших серцях нагальну потребу в любові, захисті та підтримці. Небесний Отец хоче усиновити кожного, щоб ми не були сиротами, а навпаки – прихіщеними та зігрітими Його милосердям, щоб врятувати нас від пекла, в яке нас тягнуть наші гріхи. Він бачить, як люди влас-

Спасіння в Ісусі

ними силами намагаються не грішити, як час від часу, ніби на натягнутій резинці, летять назад до лещат диявола. Тому Святий Бог пропонує нам допомогу. Через віру в Ісуса Христа Він дарує нам спасіння. Необхідно лише визнати свою гріховність та неспособність самостійно з нею справитись, і Господь підставить нам Свої могутні плечі, які ніщо і ніхто не в силах похитнути. Всі батьки і матері радіють, коли їхні діти приходять і кажуть: «Вибач, тату. Пробач, мамо. Я був не правий. Допоможіть мені». Звичайно, батьки і пробачать, і допоможуть, і приголублять. Непомірно більше любові дає Своїм чадам Небесний Отець, коли вони звертаються до Нього у щирій молитві каяття.

Господи Ісусе!

Визнаю, що я грішник і сам себе спасти не можу. Вірю, що Ти помер за мене на Голгофі і прийняв покарання за мої гріхи.

Прошу: прости всі мої провини, увійди у моє серце і будь моїм Господом та Спасителем. Довіряю Тобі своє життя, хочу жити для Тебе і служити Тобі. Амін.

Слово пастора

Чому в світі так багато зла?! Чи буде покарання за провини? Де знайти справедливість?

Такі та подібні запитання турбують наші душі. Нам часто навіть здається, що Бог не реагує на людську жорстокість, лютість, кривду і не зупиняє лиха.

Що ж таке добро і що зло? Відносно чого ми оцінюємо сутність того, що стається? Які критерії застосовуємо? Адже те, що є злом в очах однієї людини, може бути добром в очах іншої. Фактів такої полярності сила-силенна. Та ще й гуманісти з лозунгом «Свобода, права, рівність» закликають до терпимості і толерантності.

Цього року в музично-му конкурсі «Євробачення-2014» перемогу здобув бородатий трансвестіт. Подія викликала шквал коментарів з кардинально протилежними точками зору. «Сором, ганьба, повна деградація!» – не стимували емоцій обурені послідовники

християнської моралі. «Ми непереможні, клас!» – радили спільноти чи то співачки, чи то співаки.

Таке ж неоднозначне відношення суспільства, наприклад, до абортів. Багато хто категорично виступає проти насильницького переривання вагітності. Та, на жаль, ця кривава операція має немало й прибічників. Ратуючи за права жінок, вони забувають про право на життя немовлят, яких матері вбивають, не задумуючись. Хто зі сторін в даній ситуації чинить зло, а хто добро?

Кермуючи автомобілем, я не раз ловив себе на думці, що залежно від того, в яку статусі перебуваю, по-різному реагую на ту саму ситуацію. Коли, наприклад, мене хотіть «підсікає», виїжджаючи переді мною, я незадоволений і сердитий, бо мене не пропустили. А коли я сам «підрізав» іншого і чую, як мені гнівно сигналять, то думаю: який нервовий водій за кермом тієї

Де був Бог?

автівки! Або, переходячи дорогу, я демонстративно вказую на «зебру» водієві, який не збирається зупинятися. Але в іншій подібній ситуації, вже перебуваючи за кермом, нарікаю на рішучих пішоходів: «Чого лізти під колеса? Ім же легше зачекати, ніж мені загальмувати!» То де правда? Добре, що правила дорожнього руху переважно можуть нас розсудити. Так і в інших сферах життя існу-

ють однакові для всіх певні закони. Але біда в тому, що ми створюємо власні приплиси, коригуючи їх виключно для своїх потреб. Те, що мені вигідно, і є добрим та правильним – негласний принцип людської поведінки.

Та й що ми робимо з тим хорошим, що маємо або отримуємо? Чи розпоряджаємося ним мудро? Пригадую історію двох хлопців, з якими познайомився років

п'ятнадцять тому. Тоді вони приїхали з Одеси в Новодністровськ і були хворими на СНІД наркоманами, що вкрай потребували допомоги, але не знали, де її знайти. Ніби випадково потрапили до церкви на служіння. Всі віруючі палко молились за звільнення тих нещасних молодих чоловіків від наркотичної залежності і за зцілення від смертельної хвороби. Бог явив свою милість, і в житті хлопців сталося диво – обстеження і аналізи підтвердили їхнє повне одужання. Та на такий щедрий дарунок вони зреагували по-різному. Один зрадів можливості почати нове життя з Богом. А інший був щасливий, «бо знову зможе спати з дівчатами»... Як склалося їхнє життя в подальшому?

Першого я через деякий час випадково зустрів в Одесі на ринку і дізнався, що він служить в церкві, допомагає таким бідолахам, яким колись був сам. А другого побачив, коли проводив Богослужіння в Сокирянській

Продовження на стор. 4

Наша мета – увійти в кожен дім, тому що Божа мета – ввійти у кожне серце

Для батьків

Відомо, що в Україні починає працювати ювенальна юстиція. За визначенням, це – правова основа системи установ і організацій, що здійснюють правосуддя у справах про правопорушення, скосні неповнолітніми, «задля зменшення рівня злочинності серед молоді та покращення захисту їхніх прав та інтересів». Під такою корисною і потрібною формою турботи про дітей насправді криється мережа ювенальних судів, які отримають право контролювати всі сім'ї, навіть благополучні. Туди можуть звертатися діти зі скаргами на своїх батьків, педагогів та інших дорослих. На законодавчому рівні відбувається підміна понять захисту самої дитини на захист так званих «прав дитини».

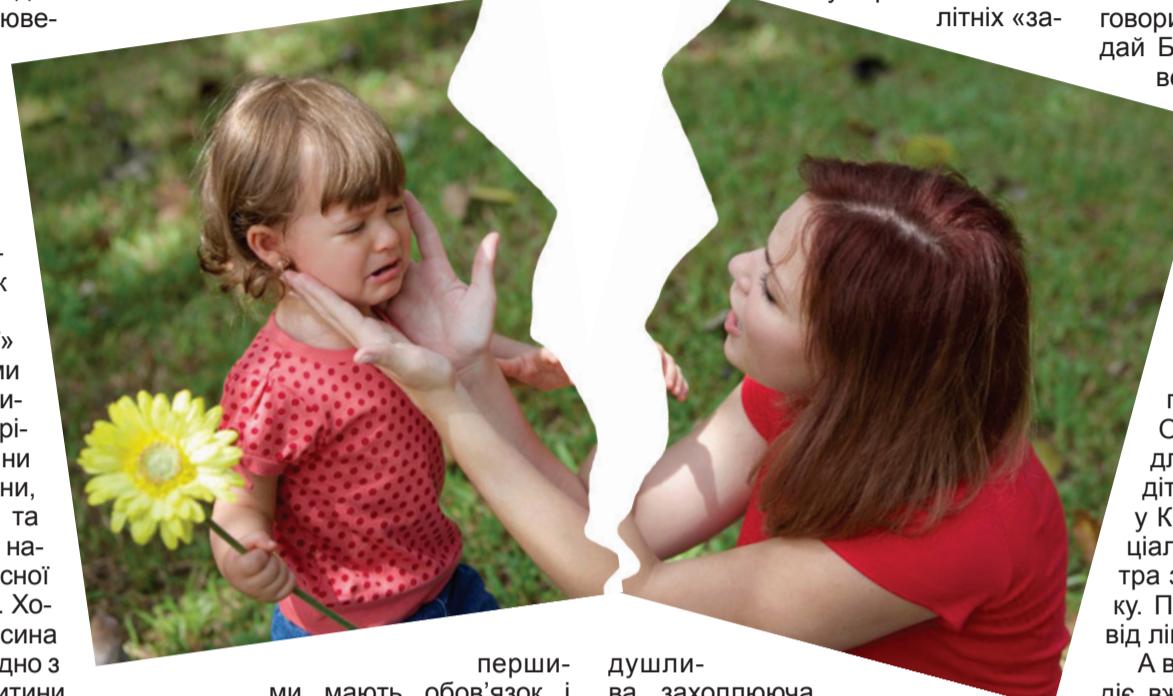
Тема «насильства в сім'ї» є головною темою, під гаслами якої вводять ювенальну юстицію. Здається, що її мета – закріпити в суспільстві образ родини як місця небезпеки для дитини, звідки її потрібно «рятувати» та вилучати. Ювенальна юстиція націлена на послаблення захисної ролі і впливу батьків на дитину. Хочете захистити своїх дочку й сина від порнографії в Інтернеті? Згідно з Конвенцією ООН про права дитини вони мають право на доступ до будь-якої інформації; хочете захистити їх від компаній наркоманів – вони мають право на свободу спілкування; хочете привчити до праці (а в сучасних умовах без цього не вижити) – ви не маєте права її (його) примушувати до роботи, а ще у них є економічні права і ви зобов'язані забезпечити їх, не зважаючи на затримку зарплати або інші фінансові труднощі.

Закони ювенальної юстиції тягнуть за собою жахливі наслідки. Дітям прищеплюється думка, що найбільшими їхніми ворогами є власні батьки. Цим нищиться родинна гар-

ОБЕРЕЖНО! ЮВЕНАЛЬНА ЮСТИЦІЯ

монія та підривається батьківський авторитет. Адже в умовах морально-го зубожіння суспільства саме сім'я може захистити дитину від різних бід – наркоманії, алкоголізму, розтління і маси інших небезпек. Батьки

ти. Та багато хто з психоаналітиків порочної системи ставлять під сумнів цю тезу. Тож ніжні прояви батьківських почуттів судді ювенальної юстиції трактують як злочин. Наприклад, у французьких суддів у справах неповнолітніх «за-

перши-
ми мають обов'язок і
право виховувати дитину згідно моральних і духовних цінностей, вказуючи їй що є добре, а що зло.

Ювенальна юстиція забирає в них це право і передає його державі, заявляючи: «Від тепер вихованням ваших дітей займатиметься виключно держава». Дитина, таким чином, втрачає здоровий життєвий орієнтир і стає жертвою зображеній сексуальності, наркотиків, вульгарного хуліганства... Її відношення до інших стає агресивним та цинічним. Таким чином зростає злочинність серед дітей та молоді. Тому що батька-матір дитині ніхто і нішо не зможе заміни-

душили-
ва, захоплююча
лю보» – сама небезпеч-
на дія, яка, нібито, може принести
дитині страшну фізичну і моральну
шкоду. Суддя Анн Валентіні заявила,
що в дев'яти випадках з десяти,
вона забирає дітей від батьків саме
з цієї причини.

«Батьків треба контролювати, дітей не можна карати, права дитини над усе» – небезпека криється і в обробці самої дитини цією аморальною ідеологією: знищенні поваги до батьків, руйнуванні довіри всередині сім'ї, налаштуванні проти батьків, коли дитина спекулює своїми пра-
вами. Така дитина, хоч і перебуває

в сім'ї, але вона вже чужа людина, яка може у будь-який момент зрадити, поскаржитися, подати до суду на маму і тата. Наприклад, у США дев'ятирічний хлопчик заявив своїй бабусі: «Якщо ти зараз же не вибачишся переді мною, я подзвоню в поліцію, і ти сидітимеш у в'язниці!» Подібні приклади, на жаль, усе частіше трапляються і в Україні.

Підготовлені функціонери випитують у дітей: «А чи не кривдять тебе батьки?» «Чи не хочеш ти говорити з психологом?» І якщо, не дай Боже, дитина скаже щось зневажливе, то проблеми для цієї сім'ї гарантовані. Відлякуючим прикладом є Полтавська область, де в 2010 році соціальна служба забрала дітей з безпроблемних сімей. Наслідком цього була серія самогубств матерів, які не могли знести такої важкої травми і безправ'я. Зauważмо, що ці матері не були п'янницями чи наркоманками. Одна з них сказала: «Мені немає для чого жити, в мене забрали дітей». Ще один випадок стався у Кіровограді. Там працівники соціальних служб за скарою педіатра забрали у батьків місячну дочку. Причина – брак ваги. Але вони відмовлялися!

А в Європі, де ювенальна юстиція діє вже десятиліття, цифри безпідставного позбавлення батьківських прав вражають. Лише у Франції забрано два мільйони дітей. Причиною часто було «недостатньо добре матеріальне забезпечення сім'ї». Уявіть собі, скільки дітей можна буде забрати «за бідність» в Україні!

Боріться за свою дитину з усією силою вашої батьківської любові, з молитвою, з вірою. Ми – батьки, тому захищати свій дім, сім'ю і дітей – це не лише право, надане нам Конституцією, але й обов'язок, покладений на нас Богом.

До друку підготувала
Ольга КОВАЛЬ, м.Новодністровськ

КАК ЗАЩИТИТЬ НАШИХ ДЕТЕЙ?

Дети для родителей – самые дорогие сокровища. Сначала мы с замиранием сердца ждем рождения долгожданного чада. Потом ночами не высыпаемся, потому что малыш кричит. Мы беспокоимся, когда ребенок бессстрашно лезет туда, где его жизнь подвергается риску и всячески пытаемся оградить от опасности. А если, не дай Бог, он заболеет, нас одолевают страхи, и сердца наполняются тревогой. И так всю жизнь, независимо от того, насколько взрослым становится наше солнышко, родителям всегда хочется его защитить от горечей, неприятностей, подстерегающих на каждом шагу, чреватых последствиями соблазнов.

С необходимостью защиты наших детей мы сталкиваемся практически постоянно. Но особенно наущна эта тема в их подростковом возрасте. Ни для кого не секрет, что дети в этот период обычно становятся чрезмерно строптивыми. Им хочется поступать наперекор, авторитет сверстников для них является неоспоримым, а наставления взрослых игнорируются или даже агрессивно отвергаются. Мудрые родители не оставляют такую ситуацию без внимания. Используя для воспитания разные методы, от доверительной беседы с целью переубедить до исправительной розги, если слова уже не действуют, они добросовестно пытаются оградить свое сокровище от пагубного влияния.

Изобретением последнего времени, призваным защитить детей, считается так называемая ювенальная юстиция. Когда я впервые услышала об этом ноу-хау, меня одолела еще большая тревога за будущее подрастающего поколения. Ведь ее законы противоречат Библии. Например, приобщение дочери к уборке в квартире или запрет сыну гулять всю ночь на дискотеке – может расцениваться как ущемление прав и насилие над ребенком, влекущее за собой его изъятие из семьи. Стоит только отпрянуть пожаловаться, судебные

исполнители привлекут родителей в суд и лишат родительских прав. Какую логику можно найти в подобном сценарии? Никакой. Устои семейного воспитания попраны, и здравый смысл перевернут с ног на голову.

Уверена, что единственную надежную и эффективную защиту для нас предусмотрел Бог. Конечно, при условии, что мы стараемся соблюдать Его законы и жить по Его принципам. «Почитай отца твоего и мать твою, чтобы продлились дни твои», – гласит одна из десяти Божьих заповедей. Если бы это не было так важно, то не вошло бы в Закон. В Старом Завете пренебрежение к родителям рассматривалось как большое преступление. В Бытие рассказана поучительная история о Ноe и его сыновьях, среднего из которых звали Хамом. Однажды этот любопытный юноша случайно увидел своего отца пьяным и обнаженным. Рассказал о его наготе братьям, он обесчестил отца, посмеялся над ним. С тех пор имя Хама стало нарицательным, а духовные последствия не заставили себя долго ждать. Проклятие пришло на дом Хама и весь его род. В какой-то степени мы все наследники проклятия, ибо, не почитая отца и мать, мы являемся хамами.

Оказывать почтение родителям мы должны не исходя из того, что они сделали доброго, но потому, что так требует Божий Закон. Исполнение этой заповеди, принуждает нас уважать родителей, несмотря ни на что. Новый Завет продолжает указывать на эту заповедь, уча детей с любовью слушаться родителей, потому что это обернется для них благословением: «Дети, повинуйтесь Господу отцов ваших, ибо это справедливо. Почитай отца своего и мать – это первая заповедь с обетованием: чтобы тебе было хорошо и чтобы ты на земле был долголетним». Почитание родителей невозможно без послушания. А послушный ребенок защищен от многих бед по той причине, что он не будет искать без-

законных дел или нечестивых компаний.

Но можем ли мы ожидать от детей уважения, если сами к родителям относимся ненадлежащим образом? Ведь зачастую наши дети усваивают семейные уроки не благодаря тому, что мы говорим, чему учим, а просто копируя наши поступки и действия. Поэтому благочестивое поведение родителей – лучший инструмент для правильного воспитания детей и их защиты от всякого рода зла.

Молю Господа Бога, чтобы Он вразумил взрослых и детей, оградил нас от неправильных решений, направил по безопасной дороге, где есть Его защита и охрана.

Татьяна БАКИЦКАЯ, г.Новодністровськ

ОТ БЕЗЫСХОДНОСТИ – К БОГУ

Как начнется, так дальше и пойдет, говорят в народе. Горький смысл этой поговорки я испытывала на себе много лет. Мое детство и юность нельзя назвать беззаботными. Отец пил и маму сильно обижал. Поэтому, когда родилась моя младшая сестренка, мама от него навсегда ушла. А через три года она после трагической смерти своей сестры-вдовы усыновила шестилетнего племянника. Конечно, мама очень старалась, чтобы трое ее маленьких детей ни в чем не нуждались. Но всем нам было нелегко. Приятные воспоминания о том времени связаны с мамиными родителями и братьями. Все они были верующими, хорошо к нам относились, помогали продуктами. Когда мы приезжали в деревню, они молились за нас, тепло принимали, рассказывали о Боге.

Повзрослев, я с головой окунулась в те же проблемы, что переживала моя мама. Тяготы и лишения ее жизни как будто по наследству перекочевали ко мне. С первым мужем отношения не сложились. Но от грустных мыслей спасали дети. Родила старшенького Юрочку и младшенькую Анечку. Из моего родного города Винницы мы переехали в Крым, совхоз им. Фрунзе, расположенный на берегу моря. Казалось бы, живи и радуйся! Но нет, мужу все не нравилось, и после десяти лет совместной жизни он ушел из семьи.

Позже я снова вышла замуж, родила еще одного сына. Мой второй муж был творческой натурой: играл на гитаре, с удовольствием ходил на репетиции, часто проводил время с друзьями. Мы прожили вместе семь лет, и все это время забота о детях и хозяйстве была только на моих плечах. Физический труд для него, к сожалению, был неприемлем, фактически он нигде не работал. А когда еще и вещи начал выносить из дома, я вынуждена была с ним развестись. Помогал сын. Видя, как мне тяжело сводить концы с концами, он поехал в Москву на заработки.

В это время произошло событие, кардинально изменившее жизнь моей мамы и младшей сестры. Они стали верующими и приобщились к церкви. Лена искренне делилась со мной своей радостью: «Наташа, если бы ты только знала, как прекрасно быть с Богом! Он наполнил мою душу прощением, милосердием, любовью!» Для меня же чрезмерная, как мне тогда казалось, восторженность сестры была непонятной и вызывала лишь недоумение.

Тем временем моя жизнь текла своим чередом. Младшие дети подрастили. Я в третий раз попытала счастья и вышла замуж. Алексей очень любил детей, возможно, именно это нас и сблизило. Через год у нас родился Матвейчик. А вскоре я поняла, что опять жду ребенка. Помню, как узнав об этом, приехала Лена и просила нас: «Вы только ничего страшного не делайте. Бог хочет благословить вас, ведь дети – это Божий дар». Мы заверили ее, что хотим детей и ничего плохого делать не будем.

Мне казалось тогда, что в жизни забрезжил рассвет. Часто гостили мои старшие – Юрьи с Аней и сестра. Засиживались вместе вечерами за

чаепитием и разговорами о Боге. Мы слушали Лену с интересом, задавали много вопросов. Понемножку даже Библию начали читать. В таком умиротворении всем на радость родился Тимофей.

Но враг человеческих душ не дремал. Нас поджидало страшное горе. В один из дней неожиданно приехал Юрьи и рассказал, что прошел медицинское обследование. В больнице у него диагностировали усыхание обеих почек и назначили гемодиализ (очищение крови аппаратом «искусственная почка»). Сын просил нас переехать из Крыма в Винницу, чтобы там жить вместе с ним, потому что Ялта и Севастополь, где делают такую процедуру, от нас далеко.

Обдумав ситуацию, взвесив все «за» и «против», мы с мужем решили переезжать. Дали объявление о продаже участка и начали срочно оформлять документы на приватизацию дома. Но беда, как верно подмечено, не приходит одна. Наши планы нарушило случившееся с

«Ведь у тебя еще четверо есть. Самому маленькому всего шесть месяцев, а другому полтора годика, им нужна мама». Все это так. Но когда тебе отрезали палец, разве ты в состоянии утешиться мыслью об четырех оставшихся?! Мою скорбь может понять только тот, кто сам потерял любимого сына. На сердце было невыносимо тяжело. Я больше не хотела жить. Умом понимала, что ради малышей нужно взять себя в руки, но сил сделать это не было.

Спасибо родным: они взывали к Богу и просили Его помочь мне справиться с отчаянием. Благодаря их молитвам я впервые по-настоящему обратилась к Богу. Муж в этих тяжелых обстоятельствах очень поддержал меня: он взял меня за руку и как настоящий глава семьи повел к Богу. Вместе с мамой и сестрой мы пошли на служение в их родную церковь в Винницу и там перед собранием произнесли молитву покаяния. Через некоторое время приняли водное крещение. Я горячо молилась и просила прощения у Господа

ничего лучшего, чем быть в церкви, где все тебя понимают, поддерживают и искренне стараются помочь. Вот уже четыре года я работаю поваром в христианских лагерях в Виннице и в Жмеринке, которые каждое лето организовывает церковь. А члены общины там служат на добровольных началах. У меня нет специального образования, но по Божьей милости я научилась готовить для большого количества людей. Иногда приглашают поваром и на свадьбы. Но, по правде говоря, больше мне нравится применять свои поварские навыки для детей, особенно для тех, у кого нет родителей или сложное положение в семье. Так хочется хоть чем-то быть полезной другим.

Благодарю Господа за мужа и наших детей. Получаю от них много радости. Все они хорошие: молятся за меня, поддерживают, помогают. Анечка живет сейчас в Подмосковье, вышла замуж, родила ребенка. Я утешаюсь ее счастьем и молюсь за их спасение. Владик тоже уже самостоятельный, ему исполнилось

мужем несчастье. Там, где Алексей работал, на него упал сорвавшийся камень-ракушечник. Врачи сделали операцию, на голову наложили шестнадцать швов. На костылях он ходил полтора месяца. В таких тяжелых обстоятельствах нам ничего не оставалось, как прислушаться к советам родных и направить свой взгляд в сторону Бога. Лена по телефону диктовала псалмы, мы их записывали, потом пели и по-настоящему радовались. Так пролетело три месяца. Оставались последние приготовления к отъезду.

20-го октября 2007 года среди ночи позвонила Лена и сказала: «Молись, твой сын умирает!» Я побежала в Юрину комнату, упала на колени, сквозь слёзы умоляла: «Господи, спаси и помилуй моего сына!» Больше не могла говорить ничего. Через десять минут опять прозвучал телефонный звонок: «Наташа, Юрчика уже нет». Для меня это был тяжелейший удар.

Горе камнем придавило душу, подкосило силы. Не могла смириться с потерей сына. Знакомые сочувствовали, пытались успокоить:

за то, что так поздно пришла к Нему. Ведь раньше Он столько раз стучал в мое сердце и звал, а я не слышала, была непослушной, не откликалась. Мне казалось, что именно поэтому не смогла вымолить жизнь для сына.

Бог же действительно есть любовь. Он озарил меня Своим светом, чудесным образом утешил, поменял мышление, понимание жизни и душевное состояние. Я узнала, что Юрьи уверовал в Бога и перед смертью, когда лежал в больнице, покаялся. Господь наполнил мое сердце верой в то, что мой сын спасен и теперь с Господом. Что ж, видно, у каждого свое время идти к Нему.

К сожалению, многие, как и я, приходят к Богу только от безысходности. Сейчас всем говорю, чтобы не было в вашей жизни плача, бегите, летите к нашему Творцу и Спасителю в радости. Не откладывайте на потом то, что необходимо сделать сегодня.

Я благодарю Бога, что я Его дитя, а Он мой Отец. Благодарю за большую дружную семью братьев и сестер. Я их всех очень люблю и всегда рада видеть. Мне кажется, что нет

девятнадцать, учится в техникуме и в свободное время подрабатывает. Не дают скучать непоседливые младшенькие – Матвей с Тимофеем. Я рада, что наши дети растут в христианской среде, видят положительный пример и тянутся к добру. Тимофей часто говорит: «Я люблю всех, но больше всего я люблю Господа». Он всем рассказывает об Иисусе Христе, всех благословляет. Не забывает это делать даже в гостях, когда летом мы приезжаем на отдых к бабушке в Крым.

Всегда буду признательна Богу за то, что Он не прошел мимо, в трудную минуту подал мне руку и назвал Своей дочерью. Он отдал на крест Своего единственного возлюбленного Сына, чтобы люди покаялись в грехах и с чистым сердцем приняли бесценный дар – спасение. Помню, как-то Юрьи сказал: «Я так хочу, чтобы ты была счастливой!» Верю, что Бог исполнил его желание и впереди у нас все только хорошее. Ведь Бог обещает всем любящим Его поменять проклятие на благословение. А мы познали Его любовь и любим Его.

Наталья БЫКОВА, г.Жмеринка

Роздуми

Главное, верьте, – сказал он, – Небесный Отец помогает. Он помогает всегда, даже если иной раз мы и не понимаем этого.

Я смотрел ему вслед, пока за ним не захлопнулась дверь. «Да, – подумал я, – если бы все это было так просто! Он помогает, Он всегда помогает! Но помог ли Он Бернарду Визе, когда тот лежал в Гоутхолстэрском лесу с простреленным животом и кричал; помог ли Катчинскому, павшему под Гандзее, оставив больную жену и ребенка, которого он так и не увидел; помог ли Мюллеру, и Лееру, и Кеммериуху; помог ли маленькому Фридману, и Юргенсу, и Бергеру, и миллионам других? Проклятие! Слишком много крови было пролито на этой земле, чтобы можно было сохранить веру в Небесного Отца!»

Наверное, многие придерживаются такого же мнения, как и Роберт Локамп – главный герой романа «Три товарища» Эриха Марии Ремарка. Действительно, вокруг нас столько равнодушия, ненависти, насилия и прочего зла, что порой бывает сложно представить существование Того, Кто в состоянии все это исправить, но по какой-то причудливой прихоти бездействует. Пожалуй, со временем сотворения вселенной не нашлось мудреца, который смог бы объяснить, почему мир устроен именно так, а не иначе. Возможно, поэтому многие авторы литературных произведений приписывают своим героям антихристианские или антирелигиозные взгляды. И даже когда я читаю их вполне справедливые утверждения, которые действительно отражают реально существующий порядок вещей в нашей земной жизни, я все равно верю, что есть Бог. Верю больше, чем в то, что завтра опять взойдет солнце, или в то, что после мая наступит июнь. И это здорово. Ведь разум настолько

ограничен в восприятии чего-либо значительнее и масштабнее собственного «я», что прекрасно, когда есть что-то такое неисчерпаемое и всеохватывающее, как вера, вне всякого сомнения, рождающаяся в глубинах человеческой души.

В этой связи вспоминаю случай, произошедший со мной несколько лет назад. Дело было зимой. Мы всей семьей катались на лыжах. Мои

упасть на бок, как учили. Лыжи стали неуправляемыми, они больше не соприкасались с поверхностью горы, а лишь задевали снежные неровности. Меня почему-то смущило отсутствие деревьев вдоль трассы, как будто въехать в одно из них было бы удачным решением. Все же убедившись, что тормознуть меня некому и нечему, в испуге вдруг вспомнила, что до конца трассы целых четыре

находясь в таком положении, тщательно выравнивала поверхность горы. Когда же этому насыщенному действию пришел конец, и опасный лыжник в моем лице все же остановился (хоть и в горизонтальном положении), ко мне вернулась способность мыслить. Я быстро поднялась. Обратила внимание на свои трясущиеся руки. Я вообще вся тряслась. Снег был в самых труднодоступных местах, даже в очках, которые я нацепила впервые, возомнив себя таким профессионалом, что без очков – никуда. Ко мне стали съезжаться лыжники, наблюдавшие мой спортивный «фурор», и участливо спрашивать, как я себя чувствую. Вскоре подоспели добровольцы с моими лыжами и палками, которые были разбросаны по всей трассе. Приведя себя в божеский вид и облачившись в лыжные доспехи, я наконец вспомнила о своих костях: «Ничего ли я не сломала?..»

Так вот, мало того, что ничего не сломала и не вывикула, наутро не было ни единого синяка, ушиба или даже элементарного покраснения. Хотя в последующие дни незначительные падения на ровном месте оставляли здоровенные кровоподтеки. Я уверена, что целой и невредимой меня сохранил именно Господь. Те, кто в такой ситуации рассчитывает на волю случая, наверняка заканчивают плачевно. Взять хотя бы, к примеру, подобную историю, случившуюся за пару лет перед тем с моим отцом. Скажу только, что после его гораздо менее впечатляющего падения он пролежал остаток отдыха в постели. А свой «фурор» папа прозвал в первый же день катаний. Так что вот как бывает...

Иногда Бог, спасая, все же дает нам возможность «полететь кувырком». Ведь согласитесь, что без подобных падений спасать нас было бы весьма сложно. Может, даже невозможно.

Юлия ГАНДЗЮК, г.Новоднестровск

Молитва Франціска Ассізского

Господи, сделай меня орудием Твоего мира,
Туда, где ненависть, помоги принести любовь,
Туда, где обида, помоги принести прощение,
Туда, где рознь, помоги принести единство,
Туда, где заблуждение, помоги принести истину,
Туда, где сомнение, помоги принести веру,
Туда, где отчаяние, помоги принести надежду,
Туда, где мрак, помоги принести свет,
Туда, где горе, помоги принести радость.
Помоги мне, Господи,
Не искать утешения, а утешать,
Не искать понимания, а понимать,
Не искать любви, а любить.
Ибо кто отдает, тот получает,
Кто жертвует собой, вновь себя обретает,
Кто прощает, тому прощается,
Кто умирает, тот возрождается к вечной жизни.
Помоги же мне, Господи,
Сделай меня орудием Твоего мира.

Франциск АССІЗСКИЙ
(1182 – 1226)
Католицький святий,
учредитель названого
его іменем нищенству-
ючого ордена.
Последователь Христа,
проповедник любви и
смирения.

Де був Бог?

Продовження, початок на стор. 1
віправній колонії. Він вчинив злочин і надовго потрапив за гратеги.

Кожна людина хоче бути здорововою, багатою, жити комфортно, довго та залишатись молодою. Але ми, люди, часто егоїстичні, оточені такими самими людьми, котрі хочуть того ж. Тому сильніші досягають особистого блага, нехтуючи бажаннями слабших, можливо, навіть за їх рахунок. Але звинувачуємо у всьому... Бога, адже «це Він нічого не робить зі злом». А що Йому робити? Знищити зло? Але як? Дуже просто: знищивши тих, хто його продукує. Звісно, маються на увазі Гітлер, Сталін, тобто ті, хто в глобальних масштабах творять беззаконня. А як же зло вбивств, абортів, розлучень, крадіжок, пияцтва, непрощення, осуду? Біблія каже, що розплата за гріх – смерть! За один гріх, будь-який. Такий наш Бог. Отже, щоб покарати і припинити зло, Йому потрібно знищити нас усіх. Та ні! Ми не маємо на увазі себе, не те зло, що виходить з нашого серця...

Бог створив світ досконалим, подарував людям життя без горя і сліз. Та Адам, послухавши сатану, зрадив Небесного Батька, і зло оселилося в його душі. А відтак і в кожному новонародженному. Господь уже декілька разів судив Своє занапашене гріхом творіння: по-

тому Він знищив людство за часів Ноя, вогнем – Содом і Гомору за часів Авраама. Однак за короткий час зло знову множилося, бо його корінь не зовні, а в серці людини.

Нещодавно я був у Krakowі на християнській конференції і мав можливість побувати в музеї нацистського концтабору Aushvitz (біля міста Освенцім). Масштаби людського звірства, жорстокості, оскаженілої люті вразили мене до глибини душі. Ніколи нічого подібного я не бачив. Фашисти створили нещадний конвеєр смерті: там було страчено понад мільйон невинних людей. Газові камери, шибениці, крематорії – все це німі свідки того режиму. То де ж справедливість? Екскурсовод розповіла, що відразу після війни один з комендантів Aushvitzа був страчений на центральній площі концтабору. Можливо, це Божа кара?

Милостивий Бог дивиться на людей з позиції вічності, тому бажає нашого спасіння. Він пропонує очистити душі від зла, повіривши в Господа Ісуса Христа як єдину істину і абсолютно добро. Справедливий Бог закликає нас випробовувати свої серця згідно Біблії, головного Закону, за яким Він приведе на суд для звіту перед Ним кожну людину. Щоб ми не були покараними, Спаситель хоче допомогти нам уже зараз перемагати гріх. Тож за справу! Почавши з себе, ми будемо сприяти зменшенню вселенського зла.

Олег САВЧАК, м.Тернопіль

Зaproшуємо вас на Богослужіння

